

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadelebirligi24.net
mucaadelebirligi@gmail.com
t.me/mucaadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteSon
mucaadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

13 Mayıs 2026 S.111

2 Denizler'in Tarihteki Yeri

5 Taksim Mücadelesi

8 ABD'nin Yenilgiler Serisi

10 Özgürlüğün Şafağı: Sahel'den Basra Körfezi'ne!

12 Gençlik Antifaşist Mücadeleyi Büyütmelidir

Zenginlik ve yoksulluk, sefahat ve sefalet, lüks ve açlık iki ayrı kutupta büyüyor. Bu kapitalizmin değişmez yasasıdır. Ve şimdi bu yasa, toplumu, işçi emekçi çoğunluk için hayatta kalmayı imkansız kılacak bir noktaya taşıdı. Yaşamlarımızın devamı, gelecek nesillerimizin kurtarılması, bu kapitalist düzenin yıkılmasına bağlı. İnsanlığımızı geri kazanmak için bu sömürü cehennemini havaya uçurulması şart!

Devamı 2. sayfada...

Ya Kanlı Kavgalı Savaş Ya da...

Manşet

Bir gün yemek yiyip bir gün aç kalmak... "Emekli Borucu" demişler adına! Emekli aylıklarıyla bir ayı geçirebilmenin yolunu böyle bulmuşlar: "Bir gün yemek yiyorum, ertesi gün yemiyorum."

Toplamda 15 gün yemek yiyerek 30 günü geçirebilmek... Ne denebilir ki bu vahim tablo karşısında. Kelimeler gerçekten kifayetsiz!..

Toplumun neredeyse üçte ikisi hiçbir şekilde tasarruf yapamıyor. Bunun anlamı "günübirlik yaşamak"tır. Tabii buna gerçekten yaşamak denebilirse!.. İnsanlarımız için toplumsal, kültürel ve sanatsal aktivite rüyalarında bile göremeyecekleri bir lükstür. Bu kapitalist düzen için işçi ve emekçiler her gün işe koşulmak için sadece karnı doldurulan (doyurulan değil) birer yük beygirinden farksızdır. Varlıkları, insan olarak varlıkları, bireysel bir yaşamları yoktur. Emekliler ise hemen tüm kapitalist dünya için bir an evvel kurtulması gereken bir yük!

Süslü laflara, uzun tasvirlerle gerek yok. Sadece bu bile kapitalizmin nasıl insanlık dışı, nasıl vahşi, nasıl mutlaka yok edilmesi/aşılması gereken bir cehennem olduğunu göstermeye yeter. Elbette bir avuç sömürgeci dışındaki toplumun işçi ve emekçi geneli için.

Lüksün, şatafatın inanılmaz boyutta arttığı, çürümenin her tür göstergesinin tavan yaptığı bir dönemde, iflaslar, iktisadi çöküş, haciz dört nala gidiyor. Bu iki kutup birbirinden ayrılmaz kapitalizmde. Kriz ve çöküş, bir avuç mutlu azınlığın zenginliğinin şahlanmasıyla el ele ilerler. Tekstil atölyelerinden torna tezgahlarına, traktör ve pulluktan tarlalara, taşıma araçlarından ev eşyalarına her şey haczediliyor. Yalova'dan Manisa'ya, İstanbul'dan Burdur'a, Kayseri'den Urfa'ya ülkenin dört bir yanındaki icra daireleri ve satış memurlukları tarafından açılan ilanlarda, fabrikalar ve üretim merkezlerinin yanı sıra üretimde kullanılan araç ve ekipmanlar da borçlara karşılık satışa çıkarılıyor. "Ekonomik darboğaz", iktisadi daralma korkunç boyutlarda.

Zenginlik ve yoksulluk, sefalet ve sefalet, lüks ve açlık iki ayrı kutupta büyüyor. Bu kapitalizmin değişmez yasasıdır. Ve şimdi bu yasa, toplumu, işçi emekçi çoğunluk için hayatta kalmayı imkansız kılacak bir noktaya taşıdı. Yaşamlarımızın devamı, gelecek nesillerimizin kurtarılması, bu kapitalist düzenin yıkılmasına bağlı. İnsanlığımızı geri kazanmak için bu sömürü cehennemine havaya uçurulması şart!

Artık geri çekilecek bir yer kalmadı. Arkamız uçurum. Ya sermaye iktidarını ve devletini yıkacak ve işçi ve emekçiler olarak kendi düzenimizi kuracağız, ya da o uçurumdan dipsiz karanlığa yuvarlanacağız.

Denizler'in Tarihteki Yeri

Editör

Denizlerin idamı yönünde oy kullanmış bir partinin Genel Başkanı olarak Özgür Özel, neden Ankara/Karşıyaka mezarlığına gidip Deniz Gezmiş ve yoldaşlarını anar?

Ya da Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının düşünceleriyle, idealleriyle, açtıkları devrim yoluyla hiçbir ilgisi olmayan sosyal reformist partiler; geçmiş yıllarda Deniz ve yoldaşlarına en ağır eleştirileri yapanlar, eleştiriden de öte değişik akımlara yakıştıran suçlayanlar, şimdi neden onların anıları önünde diz çöküp anma törenleri yapma ihtiyacı duyarlar?

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşların faşizm tarafından idam edilişlerinin 54. yılında, bütün bunlara tanık olduk.

İkisi de doğru iki yanıt var bu soruların. İlki, **Deniz ve yoldaşlarının mücadelesinin tarihteki önemini olduğundan az göstermeye; bu mücadelenin içini yalan/yanlış kavramlarla boşaltmaya çalışmak.** İkincisi, Türkiye ve Kürdistan yoksul emekçi halklarında, ama özellikle de kadın-erkek gençliğinde Deniz ve yoldaşlarına yönelik sempati, ilgi ve sevginin olağanüstü artmış olmasıdır.

İkincisi üzerinde ayrıca uzun boylu durmaya gerek yok. İki ülkenin yoksul emekçi halklarının Deniz ve yoldaşlarına olan sevgisi, ilgisi, uzun yıllardır katlanarak sürüyor. Bu, iki ülkenin birleşik devriminin sürekli güçlenmesinin hem nedeni hem de sonucudur. Bu yıl da bu eğilimin olağanüstü güç kazanmış olması, birleşik devrimin aynı şekilde güç kazandığının kanıtıdır.

Birinci yanıt ise, üzerinde ayrıca durulmayı gerektiriyor. Çünkü, CHP'sinden en pespaye sosyal reformist partiye kadar hepsinin birleştiği ortak nokta, Denizlerin mücadelesinin, tarihteki yerinin çarpıtılması, özünün boşaltılmasıdır. Bu konuda kavramlar büyük önem kazanıyor. Çünkü, Denizleri "severek" boğmaya çalışanların kullandıkları başlıca silah, kullandıkları ve oldukça "masum" görünen kavramlardır.

Bunların başında Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının "devrimci gençlik liderleri" olarak anılmasıdır. **Deniz ve yoldaşlarını devrimci gençlik liderleri olarak nitelerek, onların Türkiye ve Kürdistan tarihinde oynadıkları rolü küçümsemek, en aza indirmek demektir.**

Deniz ve yoldaşlarının, devrimci gençlik hareketinden geldikleri ve bu harekete liderlik ettikleri doğrudur. Ancak bu, yaşamlarının sadece kısa bir aşamasını oluşturur. **Onlar, kısa zaman içinde değişip dönüşerek "devrimin liderleri" düzeyine geldiler.** Özellikle de gençlik, liberal yazar takımının, sosyal reformist partilerin, CHP gibi düzen partilerinin Denizleri güya anarken kullandıkları bu kavramlara dikkat etmeli.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ne sadece "devrimci gençlik liderleri" ne de sadece "devrimci liderler"-dir. **Onların tarihteki yerini ve oynadıkları rolü ifade edecek tek kavram, "devrimin liderleri" ifadesidir.**

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi Deniz'de somutlaşmış, Deniz'de ifadesini bulmuştur. Deniz, iki ülke dev-

riminin ta kendisidir. Mahir Çayan, bütün yaşamını devrime adanmış bu büyük devrimci lider, her türlü "kendini koruma" önerisini elinin tersiyle itip "Denizleri kurtarmalıyız" derken ve Kızılder'e'ye, kendi ifadesiyle "ölmeye" giderken işte bu gerçeğe işaret ediyordu. **Mahir Çayan için Deniz'i kurtarmak, devrimi kurtarmaktı.**

Deniz-Yusuf-Hüseyin "üç fidan" değildir. Deniz ve yoldaşları için bu kavramı kullanmak, onları "severek" boğmaya çalışanların bir başka yöntemidir. "Üç fidan" yani ne yaptıklarının farkında olmayan "üç genç", hayatlarını yaşamamış, yaşamlarının baharında hayattan koparılmış, aslında "afedilebilir şeyler" yapmış üç yetişkin çocuk demenin bir başka yolu.

Oysa Deniz ve yoldaşları, daha o genç yaşta, yirmili yaşları sürerken bir devrim "yapmak" üzere yola çıktıklarını, sönmeyecek bir devrim ateşi yakmayı amaçladıklarını biliyorlardı. Deniz, tutsak düştüğü ilk anlarda, **"devrim yapmaktan geliyorum"** derken bunu gösteriyordu. Şimdi, elli-ellibeş yılın devrimci birikimini arkasına almış, en hafif tabirle, koca koca insanların hala anlayamadığı devrimin güncelliğini Denizler, o genç yaşlarında kavramışlardı. Oysa Denizlerin arkasında on yılların devrimci birikimi değil, TİP'in uzlaşmacı sosyal reformizmi ile varlığı-yokluğu belli olmayan TKP'nin sınıf birikimi vardı. Önlerinde ise, kabaran bir devrimci dalga, dinmek bilmeyen bir devrimci gençlik hareketi, yoksul köylülerin toprak işgalleri, işçilerin grev ve direnişleri...

Denizler, şimdi onları över gibi yaparken aslında küçümsemeye çalışan o koca koca insanların kavrayamadığı, algılayamadığı devrimin güncelliğini herkesten önce görüp kavramış, devrimi örgütlemenin bü-

yük sorumluluğunu omuzlarına reddütsüz almışlardı. **THKO Kuruluş Bildirisi, işçilere, yoksul kitlelere yapılmış bir devrim ve iktidarın ele geçirilmesi çağrısının bütün çizgilerini taşıyor.**

Deniz ve yoldaşlarının mücadelesini **"antiemperyalizm"le sınırlamak**; onları sadece Amerikan emperyalizmine karşı çıkan gençler olarak tanımlamaya çalışmak, Denizlerin tarihteki rol ve etkisini sınırlamaya dönük çabanın bir başka biçimidir. Denizler elbette antiemperyalist idiler. Ama bu, onların savaşımının sadece bir yanını oluşturur.

Denizler, emperyalizme karşı mücadeleyi sömürü düzenine karşı mücadeleyle birleştirerek; işçi sınıfı ve yoksul emekçi kitleleri hem işbirlikçi burjuvaziye hem de emperyalistleri kovmak için isyana yani devrim yapmaya çağırıyorlardı. Haliyle, Denizlerin sadece antiemperyalist yanlarını öne çıkarmak, onların sömürü düzenine ve sömürücü sınıfa karşı mücadelelerinden söz etmemek aynı hileyi içeriyor.

Deniz ve yoldaşları, **hem kapitalizme hem de emperyalizme karşı devrim ve iktidar mücadelesi** veriyorlardı. Böylece bugün bile pek çok politik hareketin ulaşamadığı teorik-politik devrimci hedef açıklığına Deniz ve yoldaşları, devrimci sezgileriyle, kısmen teorik, kısmen de el yordamıyla ulaşabilmişlerdi.

Denizleri ve mücadelelerini olduğundan daha önemsiz göstermeye çalışmanın bir başka biçimi, Deniz ve yoldaşlarını **"Kemalist"** olarak tanımlama çabasıdır. Yirmili yaşları süren genç devrimcilerin yola çıkarken, yolun başında burjuva ideolojisinin şu ya da bu biçiminden etkilenmiş olmaları, diyalektik sürecin kaçınılmaz

aşamasıdır. Gelişim, değişim ve dönüşüm Denizler için, hele de daha yirmili yaşları sürerken, kaçınılmazdı. **Kimse Denizleri devrimci mücadeleye ilk adımlarını attıkları o halleriyle değerlendiremez.** Haliyle Denizleri, Türkiye ve Kürdistan devriminin liderleri konumuna geldikleri son halleriyle değil de ilk halleriyle tanımlamak, o halleriyle değerlendirmeye çalışmak, kasıtlı bir çaba değilse, en hafif tabirle, diyalektikten bihaber, sığ kafalı olmak demektir.

Denizler, arkalarında dayanaçları hiçbir teorik-politik devrimci birikim yok iken, kısa bir süre içinde mükemmel bir değişim ve gelişim göstererek, son nefeslerini "Yaşasın Marksizm-Leninizm'in yüce ideolojisi" sözleriyle verdiler. Deniz ve yoldaşları, **komünizm davası için savaştılar**, bu davaya ulaşmak için zorunlu olan **devrimin yolunu açtılar** ve işçileri, ezilen yoksul kitleleri bu savaşa çağırdılar.

Deniz ve yoldaşları bütün bu tarihsel gelişim nedeniyle, haklı olarak tarihteki yerlerini **"devrimin önderleri"** olarak aldılar ve başka hiçbir tanım, hiçbir yakıştırama bunun yerini alamaz.

Şan ve şeref bize devrimin yolunu gösterip o yolu açanlara!

Şan ve şeref buzu kırıp yolu açan Deniz-Yusuf-Hüseyin ve onların ölümüne yoldaş olan Mahir Çayan'ın olsun!

Denizlerin arkasında on yılların devrimci birikimi değil, TİP'in uzlaşmacı sosyal reformizmi ile varlığı-yokluğu belli olmayan TKP'nin sınıf birikimi vardı. Önlerinde ise, kabaran bir devrimci dalga, dinmek bilmeyen bir devrimci gençlik hareketi, yoksul köylülerin toprak işgalleri, işçilerin grev ve direnişleri...

Taksim Bizimle Özgürleşecek

1 Mayıs Taksim İnisiyatifi, "Taksim bizimle özgürleşecek! 1 Mayıs tutsaklarını geri alacağız!" diyerek 11 Mayıs Pazartesi günü İnşaat İş Sendikası lokalinde bir basın toplantısı düzenleyerek 1 Mayıs'a ilişkin değerlendirmelerini paylaştı.

2026 Taksim 1 Mayıs'ı, sermayenin ve iktidarlarının işçi sınıfını hapsedmeye çalıştığı çaresizlik çemberinden çıkılıp yeni bir yol açabileceğini gösteren bir dönüm noktası idi. 1 Mayıs'ta Taksim yolunda omuz omuza verenler, ağır bir yoksullaştırma, mülksüzleştirme, geleceksizleştirme programı karşısında, işçi sınıfının iktidarın çizdiği sınırlar içine hapsolüp tüm bu yaşananlara boyun eğmek zorunda olmadığını göstermişti.

Taksim İnisiyatifi, "1 Mayıs'ta, işçi sınıfının düzene meydan okumasının, yeni bir dünya kurma iddiasının ve birliğin adresi olan Taksim Meydanı'na çıkma kararlılığı; kitleler nezdinde birleştirici, umut verici ve inandırıcı bir seçeneğe dönüşmüştür. Tüm parçalı manzaraya rağmen, 2026 1 Mayıs'ının geleceğe yön veren adresi kuşkusuz Taksim 1 Mayıs'ıdır. Görülmüştür ki, işçi sınıfı ne iktidarın dayatmalarına boyun eğmek zorundadır ne de bu dayatmalara boyun eğen geleneksel inisiyatif merkezlerine mahkûmdur" derken, Taksim'e doğru yeni bir yol açan kolektif bir irade ve mücadele kültürü oluşturabilmiş olmanın gururunu yaşadıklarını da vurguladı.

Kitlelerin iktidarın yasaklarını tanımayarak ülkenin dört yanında sokağa çıktığı 19 Mart sürecinin ardından, geleneksel inisiyatif merkezleri sokağa kulak vermek ve 1 Mayıs'ta işçi sınıfının sesini isyana katmak yerine, iktidarın belirlediği alanda izinli bir mitinge hapsedmeyi tercih edince, "Taksim iradesi sahipsiz değildir"

diyerek 1 Mayıs 2025 Taksim Tertip Komitesi'nin kurulduğu hatırlatılarak, bütün eksiklerine rağmen, Taksim yolunda omuz omuza yürümeyi somut bir seçenek haline getirdiklerini söyledi.

"Taksim, halkın direniş iradesidir dediğimiz 2025 deneyiminin etkisiyle 2026'da çok daha geniş bir yelpaze tercihini Taksim'den yana koydu." denilen açıklamada, 7 Nisan'da İstanbul Valiliği'ne 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını bildirdiklerini, 11 Nisan'da Maltepe Türkan Saylan Kültür Merkezi'nde yüzlerce işçinin katılımıyla "Taksim bizim, söz emeğin" başlıklı bir forum düzenleyerek Taksim çağrısını yinelediklerini, tutsak sendikacılara ve direnişçilere kart yolladıklarını, sokaklarda bildirilerle propaganda çalışmalarını yaptıklarını anlatarak, Kazancı yokuşunda karanfillerle düzenlemek istedikleri anmanın polis engellemesi ile karşılaştığı, 46 kişinin gözaltına alınıp bir kişinin de tutuklandığı hatırlatıldı.

"Taksim kararlılığı geniş kesimlerde yankı bulurken, geçen 1 Mayıs öncesinde olduğu gibi bu yıl da 28 Nisan günü sabaha karşı düzenlenen operasyonlar ile 47 arkadaşımız gözaltına alındı, çok sayıda arkadaşımız da aranır duruma düştü. Ev baskınlarında kapılar kırıldı, gözaltına alınan arkadaşlarımız hastanede ve karakolda işkence ve kötü muameleye maruz kaldı. Bu 47 arkadaşımızdan 14'ü halkı Taksim'e çağırdıkları faaliyetlerinin 'yasa dışı' ve 'suç' olduğu öne sürülerek 1 Mayıs günü çıkarıldıkları mahkemede tutuklandı" denilen açıklamada tutuklananların derhal serbest bırakılması istendi.

1 Mayıs günü çağrılarıyla binlerce kişinin Mecidiyeköy'e geldiği, polis barikatları ve TOMA'larla karşılandığı, 576 kişinin işkence ile gözaltına

alındığı söylenerek, "Ancak geri adım atmadık, omuz omuza verdik ve polis barikatlarını zorlaya zorlaya, ablukaları kıra kıra, 1 Mayıs'ın direniş ruhuyla Mecidiyeköy Meydanı'nı doldurduk. Bir kez daha haykırdık: Taksim halkındır, yasaklanamaz!" denildi.

1 Mayıs Taksim İnisiyatifi açıklamalarını şu değerlendirmeye sonlandırdı:

"1 Mayıs günü Taksim yolunda gerçekleşen bu toplanma hem direniş iradesinin iktidarın kuşatmasını kıracak bir yol açabileceği iddiasına kitleler nezdinde inandırıcılık kazandırmış, hem yeni bir dayanışma ve ortak mücadele kültürüne dair umutları yeşertmiştir. Türkiye işçi sınıfı, düzen içi siyaset çizgisine mahkum değildir ve geleneksel inisiyatif merkezlerinin tükenişi karşısında direniş iradesi ekseninde omuz omuza verenler, kolektif mücadeleye dair yeni bir zemin açığa çıkarmıştır. 1 Mayıs 2026 Taksim İnisiyatifi bütün bileşenleriyle bu zeminin oluşması için çabalamış, yalnızca gelecek 1 Mayıs'a değil, bir bütün olarak Türkiye sınıf mücadelelerinin ve toplumsal muhalefetinin geleceğine ışık tutan bu deneyim ışığında yeni sorumluluklar üstlenmiştir.

1 Mayıs 2025'ten 2026'ya ilerleterek taşıdığımız bu ortak mücadele kültürünü koruyacak, daha da ileriye taşıyacağız. Taksim'i özgürleştirme mücadelesini Türkiye işçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışması temelindeki omuz omuza mücadelelerimizle büyüteceğiz. İşçi sınıfına, halkın direniş iradesine güveniyor, ondan güç alıyoruz. Bu süreçte tutuklanan mücadele arkadaşlarımızı yalnız bırakmayacak, unutturmayacak, geri alacağız.

Taksim bizimle özgürleşecek! 1 Mayıs tutsaklarını geri alacağız!"

Taksim Mücadelesi

Gaye Başar

Taksim mücadelesi, bilindiği gibi ülkemizde sınıf mücadelesinin cisimleşmiş halidir. Her 1 Mayıs'ta her iki sınıf hegemonyasını göstermek ister. İşçilerin 50 yıl önce Taksim alanına ilk girişinden bugüne her 1 Mayıs'ta, Gezi Ayaklanmasıyla da birlikte her fırsatta emekçilerin ulaşmak istedikleri yer oldu. Bu sene sendikalarda çalışma yapan devrimci öncü işçilerin hegemonya mücadelesine hazırlıkları, çok daha erken başladı. İşçi sınıfının elinde bir önceki yıldan bıraktığı bir seviye ve üç yıldır kullandığı, ortak mücadelenin yollarını deneyimlediği bir araç vardı.

1 Mayıs'tan 2 ay önce 15 sendika, sonra çağrıya katılan 30'a yakın çevre bir araya gelerek tartışmalara başladı. Sonuçta 1 Mayıs günü 100'e yakın çevre Taksim mücadelesine katıldı. Süreci yürütenler olarak sonucu değerlendirmek ve yeni döneme hazırlanmak bu aşamada faydalı olacaktır.

İlk Toplantılar:

16 Ekim 2023'de Gazze'ye destek, İsrail'i protesto için bir araya gelen Mücadeleci Sendikalar, o günden sonra yükselip alçalan ama kesintisiz devam eden bir mücadele birliği örneği yarattı. Makbul sendikaların uzlaşmacı çizgisinin dışına çıkmak isteyen öncülerin bir araya gelerek oluşturduğu bu birliğin ismi, ondan bahsedenlerin yazılarında onları tanımlarken koydukları isim oldu.

2024'de "Temmuz'da Zam Şart!" şiarı daha çok bir kampanya seviyesinde kalırken, asgari ücret itirazını 15 Aralık'ta Ankara'da dikkat çekici bir eylemle gösterdi. Eylemin örgütlenme biçimi ve katılımcıların kararlılığı Mücadeleci Sendikaları başka bir seviyeye taşıdı. Birlikte tartışmayı, alana çıkmayı ve eylem yapmayı deneyimlemiş olan ve adını bu ısrarından almış olan sendikalar, 1 Mayıs'ı örgütlemenin hazırlıklarına Mart ayında başladılar.

İçinde farklı eğilimleri barındıran bu sendikaların her birisi pratik hedefe odaklanmayı, birliğin sürdürülmesi için hayati olmayan durumlarda taviz vermeyi, sınıfın uzun vadeli çıkarlarını kısa vadeli grup çıkarlarına tercih etmeyi öğrenen bir sürece yoğun emek harcadı ve kendi öncülerini yetiştirdi. 1 Mayıs'a giderken de tüm kesimleri son güne kadar içine alma kapasitesini korumak için, oldukça zorlu toplantılar, kararlar ve kararsızlıklar

sürecinden geçildi. İçinde samimiyetle mücadeleyi ileri taşımak için fedakarca çalışanlar da vardı, kendi dar grup çıkarlarını mücadelenin önüne koyarak ilerlemeyi sürekli baltalayanlar da... "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz" açıklaması sürekli ertelendi. "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanıdır" benzeri açıklamalarla DİSK Başkanlar Kurulu toplantısının sonucu da, politik çevrelerle yapılan toplantılar da sonuna kadar sabırla beklendi. Nihayetinde, 11 Nisan'da yapılan "Söz Emegin" serbest kürsüsü, emekçilerin Taksim talebini mühürlediği bir etkinlik oldu.

Kopuş ve Ayrışmayı Yönetme...

Bu dönemde Mücadeleci Sendikaların içindeki öncülerin yol arkadaşlarının yaşadığı hayal kırıklıklarında birbirinin yanında olması da her devrimci adımı çekincesizce desteklemesi de çok önemliydi. Her kesimden devrimci öncü işçiler, ilk günden son güne kadar bunu yapmamış olmasaydı 1 Mayıs'ta Taksim mücadelesi olamazdı. Uzlaşmacılıktan daha da ötede, teslimiyetçilikle devrimciliğin tam olarak ortadan yarılarak ayrıldığı bu sürede devrimci tarafta konum alanlar birbirlerine daha da yaklaştılar, güven kazandılar.

Örneğin sermayenin makbul sendikası DİSK'in çok uzun süre Taksim konusunda bir açıklama yapacağını umut edenler vardı. Bu umudun

iki farklı tarafı vardı. Biri çaresizce DİSK'in dirilmesini umut ediyordu. Diğerinin çabası kendi özgüvensizliğinden dolayı DİSK'i Taksim mücadelesinin önüne geçirme çabasıydı. DİSK, Kadıköy açıklamasını yaptığında İstanbul Valiliği henüz Taksim başvurularını reddetmemişti. Bu demekti ki, ya DİSK Taksim'i hiç talep etmedi ya da Taksim talebinin reddedilmesini beklemeden Kadıköy'e dümen kırdı. Bu durum devrimci işçilerle DİSK'in arasındaki son ipten köprünün yıkılmasının resmi oldu. Böylesi bir durumda hala "Taksimdeyiz" açıklamasının önünde durmaya çalışanlar, güya eleştirdikleri DİSK'in de gerisine düşmüş oldular. DİSK'i öne alma gayretleri, yerini "milletvekillerini öne alma" gayretlerine bıraktı. Bu tutum devrimci öncü işçilerin iradesi karşısında tutunamadı. Taksim İniyatifi kurulduğunda herkes bir konum almak zorunda kaldı. Ya inisiyatif içinde yer alacaktı ya da bu büyük dalganın altında kalacaktı. İşçi sınıfı küçük burjuvaziyi kendi tarafında olmaya böyle zorlar... "Devrim gözlerimizin önünde akıp giden olaylar zinciridir..." Kazancı Yokuşu anması kararı ve İniyatiften 46 kişinin gözaltına alınması da, bu ayrışmanın ispatı oldu. Kazancı Yokuşu'na kadar gidilememiş olsa bile o anma, öncü işçiler tarafından artık makbul sendikaların elinden alınmış, çok da anlamlı bir anma yapılmış oldu.

Sendikalar ve Devrimciler... Öncüler En Öne!

Tüm tartışmalar ve ayrışmalar geride bırakılırken, artık eylemin örgütlenmesi gündemi öne çıktı. TİP'in Taksim açıklaması ile Taksim İnişiyatifinin 1 Mayıs günü için açıklayacağı yer ve saate onları da uydurma çabaları yan yana gitti. Tertip Komitesi 7 Nisan'da Valiliğe Taksim'de olacağını beyan etmişti. İnişiyatif içinde iki komite oluşturuldu. Biri Tertip komitesi, sendika yöneticileri tarafından alana önden çıkacak ve eylemi başlatacak olundu. İkincisi de devrimci çevrelerin temsilcilerinden oluşan eylem komitesiydi. Eylemin tüm inisiyatifi bu komitede olacaktı. Böylece devrim, bir provasını daha yapmak üzereydi. Devrimde sendikaların ve devrimcilerin rolü üzerine küçük bir pratik deneme. Sendikalar da, devrimciler de belki de ilk kez devrimde organik olarak nasıl rol alacaklarını deneyeceklerdi. Sendikalarda çalışma yapan devrimci işçi öncüleri örgütlenme deneyimlerini, devrimcilerin örgütlenme deneyimleriyle birleştirmeye çalıştılar.

Alanın Özgüveni:

"Komitemizi buraya getirin!"

1 Mayıs günü geldiğinde Tertip Komitesi alanda yerini almak ve eylemi başlatmak için erkenden bir araya gelmişti. 28 Nisan'da yaptığı "11.00'de Mecidiyeköy'deyiz" açıklamasına katılımın nasıl olacağı konusunda tam bir tahminde bulunmak zordu. TİP'in alana önceden "yerleştirilmesi" kaygısı ağır basıyordu. Bütün sokaklarda bekleşmelerin sürdüğü sırada

10.20'de alana girildiği, gözaltılar olduğu haberleri geldi. Tertip Komitesi 10.25'te bütün gruplara 10.40'ta alana çıkacağını haber verdi. Bu değişiklik, daha önce toplantılarda yapılan uyarıların ne kadar haklı olduğunu gösterdi. "O gün hiçbir şey kesin olmayacaktır, değişkenlere göre hareket edip, ayak uyduralım. Uyanık olalım." Tertip Komitesi 10.40'ta polis barikatlarına doğru yürüyerek eylemi başlatmış oldu. Komite alana girer girmez kalkanlarla etrafı çevrildi. Kalkanlarla çevrilmiş olan komitenin etrafındaki tüm alanda polis barikatlarına doğru koşan, bazı noktalarda barikatı yıkan gençler, işçiler, kadınlar olağanüstü bir mücadeleyi, üç saate yakın sürdürdüler. Orada gazlarla, saldırılarla 576 kişi gözaltına alındı. İsrarlı ve özgüvenli mücadelenin sonunda iki binin üzerindeki kitle alanda toplanmayı başardı. Çembere alındığı yerden pankartını açıp açıklamalarını yapıp eylemine devam eden Tertip Komitesi, toplanan kitlenin 100 metre kadar uzağında kaldı. Kitlenin "Komitemizi buraya getirin!" ısrarıyla kalkanların arasından bir polis koridoru oluşturularak Tertip Komitesi kitlenin yanına kadar taşındı. Alan hakimiyeti artık alan öncülerinin, inisiyatifin eline geçmişti.

Devrimci Güçler Alanda Öncüsünü Arıyor...

Son eylem organizasyonu toplantıları ve 1 Mayıs günü öncü mücadeleleri de yükseldi. Sosyal reformist partiyi ve onun temsilcilerini sınıfın önüne öncü diye sunanlar, tüm kameralarıyla

la TİP'i zumluyorlardı. Devrimi, devrimci mücadeleyi çalmak söz konusu olur da küçük burjuvazi de orada olmaz mı? Onlar da devrimci öncü işçilerin emeklerinin üzerine konmanın ve bu dalganın üzerine binmenin fırsatlarını kaçırmadı. Devrimci öncü işçilerin kitle tarafından eylem alanına taşınması da, gözaltıları sahiplenmek üzere İl Emniyet Müdürlüğü önünde toplanıp gözaltıları sahiplenerek açıklamasını yapması da, son kişi çıkıncaya kadar onları beklemesi de devrimci işçileri eylemin tartışılmaz öncüleri yaptı.

1 Mayıs Taksim mücadelesi tüm süreciyle devrimci işçilere ve devrimci öncülere önemli deneyimlerin içinden geçmenin olanaklarını sağladı. Bu olanaklar ve seviye, tıpkı daha önceki Taksim mücadelelerinde Leninistlerin getirdikleri seviye gibi, gelecek yılların seviyesine şimdiden eklendi. Alanda çoklu plan yapanların ve gelişmelere hızlı ayak uyduranların kendi kadrolarını ve çevrelerini bu önemli deneyimde eğitime fırsatını bulduklarını da gördük.

1 Mayıs Taksim mücadelesi, hemen her çevrede değerlendirildi, yazıldı, tartışıldı. Yazılanlara baktığımızda bir yıl öncesine göre tartışmaların seviyelerinin bile ilerlemiş olduğunu görüyoruz. Eksen, devrimci olana doğru bariz bir şekilde kaydı. 1 Mayıs Taksim mücadelesi, uzun yıllardır kazanımdan çok kayıpları yaşamış emekçiler için özgüven kazanımı ve umut oldu. Sermaye için de onun makbul sendikaları için de artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Devrimci Kopuşun Önderleri Rotterdam'da Anıldı

Mayıs... Kanlı Mayıs mı demeli...
Yoksa zaferlerle dolu Mayıs mı..?-
Bu ayın ilk gününde başlıyor proletar-
yanın uluslararası kavgası kapitalizme
karşı... Bizde bu kavga Taksim üzerin-
den burjuvazinin her türden işbirlikçi-
lerine, reformistlere ve buraya ismini
dizebileceğimiz onlarcasına karşı
sürüyor; Taksim Meydanı üzerinden
şekilleniyor kızıl 1 Mayıs; bir alan kav-
gası değil, bir irade kavgası.

Hemen arkasından 1945 yılının
9 Mayısı geliyor... Geleceği yok etmek
isteyenlerin yok edildiği, gönderine
işçi sınıfının orak-çekiçli bayrağının
çekildiği o gün geliyor. Geleceği temsil
edenin, geçmişini, gericiyi temsil eden
bir sınıf tarafından yok edilemeyece-
ğini gösteriyor yiğit kızıl ordu savaştı-
ları tüm dünya işçi sınıfına... Bu örnek
en iyi, en ileri haliyle örnek alınıyor.
Atılıyor ezilen halklar dünyanın her
yerinde ileriye, mülksüzleştirilenleri
mülksüzleştirmek için. Bu örnek sınıf
savaşının en şiddetli geçtiği bizde ör-
nek alınmayacak mıydı peki, elbette
alınacaktı ve alındı.

1960'lı yıllarda emperyalizme-ka-
pitalizme karşı ayağa kalkmış işçi
emekçi yoksul köylülüğe düzen içi
çıkış -daha doğrusu- çıkışsızlığı göste-
renlere karşı kendilerinden önce zafe-
ri gösteren dünya komünist yoldaşla-
rını örnek alarak çıkacaklardı yola ve
çıktılar... O günden sonra artık hiç bir
şeyin eskisi gibi olmayacağı, devrimci
mücadele yöntemlerinin bu toprak-
lardan bir daha söküp atılmayacağı
o kopuşu gerçekleştirdiler...

O devrimci kopuşu gerçekleştirenlerin yoldaşları olarak, Denizleri 10 Mayıs 2026 günü Hollanda'nın Rotterdam şehrinde andık. Anma etkinliği, Hollanda Mücadele Birliği adına yapılan açılış konuşması ve saygı duruşu ile başladı. Hemen arkasından Denizlerin devrimci kopuşunu oluşmasını

sağlayan nesnel koşulları, Denizlerin yaptığı eylemleri, THKO'nun kurulma sürecini, Denizlerin yakalanma sürecini ve idam sehvasında asanların nasıl asıldığını anlatan bir video izlendi.

Bu videoda ayrıca, Denizlerin sadece bir miras bırakmadığı onların bir meşale yaktığı ve bugünün dünyasında artık çökmekte olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayağa kalkan emekçilerin görüntüleri yer alırken, bu sistemi yıkmaktan başka çare olmadığı ve tarihin artık işçi emekçilerden yana olduğu anlatıldı.

Arkasından Denizler için şiirler okundu ve yine üç farklı sanatçının söylediği devrimci şarkılarımız hep birlikte söylendi.

Anma günün 10 Mayıs'a denk gelmesinden dolayı, Emekçi Kadınlar (EKA) tüm kadınların anneler gününü kutlarken, katılan tüm kadınlara çiçek sundu. Anmaya ayrıca mesaj gönderen Avrupa Emekçi kadınlar mesajlarında "54 yıl önce söndürülmek istenen o meşale bugün antiemperyalist bilincin ve sömürsüz bir dünya için savaşan kadınların yolunu aydınlatmaya devam

ediyor. Denizlerin devrimci davası yenilmezdir ve bu sosyalizm uğruna dövüşen için sönmez bir ateştir. Her eylemde sermayeye ve faşizme karşı atağa geçen devrimci kadınlar, onların cüretiyle savaştı ve savaşıyor..." dediler.

Maoist Komünist Parti / Hollanda da yapılan anmayı selamlayan bir mesaj gönderdi. Mesajda bu içinden geçtiğimiz tarihsel kesitte başta komünist ve devrimciler olmak üzere tüm sınıf dinamiklerine ağır sorumluluk ve görevler yüklediği belirtilirken, anma gecesi devrimci coşkuyla selamlandı.

Hollanda Partizan ise mesajında, "Türkiye devrim mücadelesi tarihinde; Türk, Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerden halkımızın özgür, bağımsız ve sömürsüz bir ülkede yaşamaları için hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin canlarını feda eden tüm devrimci ve komünistleri anmak, onları mücadelemizde yaşatmak, biz geride kalan yoldaşlarının tarihsel görevi ve sorumluluğudur." dedi.

Anma son olarak sahneyi ele geçiren minik Denizler'in söylediği Adım Deniz marşına herkesin katılımıyla coşkulu bir şekilde sonlandı.

ABD'nin Yenilgiler Serisi

Taylan Işık

Bir itiraf ve bir karar, ikisi de ABD Başkanı Trump'tan geldi. İtiraf Ukrayna savaşına ilişkin. Karar, İran savaşına dair.

İtiraftan başlayalım. Trump, her zamanki gibi, her türlü ciddiyetten uzak, gazetecilerle sohbet ediyor. Birden bire ağzından şu cümle çıkıyor: *"Bence askeri anlamda Ukrayna yenildi"*. Doğruluğundan şüphe yok bu itirafın. Ancak **bu emperyalistler, tarihteki tüm ataları gibi, "doğru-cu" görünmeye çalışırlarken bile, düşmanlarını yani dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarını yanıltacak şekilde, işin özünü gizlemeye, perdelemeye çalışırlar.** Trump ayrıksı olmak bir yana, bu konuda atalarına fark atar.

Trump, *"Ukrayna askeri anlamda yenildi"* derken neyi gizliyor? Ukrayna'da yenilen sadece mayın tarlasına sürülen Ukraynalı neo-naziler, yani bildiğimiz faşistler değil. Onlardan çok ve onlardan önce, Ukrayna'da ABD yenildi. Hani şu 2014'te insanların diri diri yakıldığı, baltalarla parçalandığı "Maydan" darbesini tezgahlayan, bunun için beş milyar dolar harcadığını göğsünü gere gere ilan eden ABD.

Başka kim ya da kimler yenildi Ukrayna'da? Öncelikle NATO ve İngiltere yani İngiliz emperyalizmi var. *"Rusya'yı stratejik yenilgiye uğratacağız"* diyen Avrupa Birliği Komisyonu, Almanya, Fransa, Polonya ve birer devletçikten ibaret olan üç Baltık devleti. Ya Türkiye, Romanya, Çekya ve diğerleri? Bunları da Osmanlı'nın I.Emperyalist Paylaşım Savaşında yaydığı o meşhur tekerlemesi içinde

tarif edebiliriz: *"Aslında Osmanlı yenilmedi, Almanya yenildiği için Osmanlı mağlup sayıldı."* Ukrayna'da bunların hepsi, olağanüstü bir gelişme olmaz ise yeniliyorlar.

Heybede turbun küçüğü kaldı. Okur dilerse, Ukrayna'daki savaşın aslında "Ukrayna zemininde" süren bir NATO-Rusya savaşı olduğunu kabul ve ikrar eden ama, *"NATO askeri olarak yenilgiye uğrayacak bir yapılanma değil"* diye "hep söyle"miş olan TKP'li "komünist" Kemal Okuyan'ı ekleyebilir.

Rusya'nın askeri olarak dev bir güç olduğu kuşku götürmez. NATO da öyledir. Demek ki, devler çatışırken olan "komünist"imize oluyor. Ve işte **"askeri olarak yenilmez" denilen NATO yeniliyor; yenilmekle kalmayacak, (farklı bir biçim ya da formatta şekillenmez ise) muhtemelen dağılacak da...**

Devam edelim...

Şimdi Trump'ın İran'a karşı açtıkları savaşa ilgili kararına gelebiliriz. Trump, ABD'nin şimdilik en tepe noktasını işgal eden bu adam, gazetecilerle sohbet sırasında İran'la savaşın bittiğini ilan eden kararını ABD Kongresine "İran ile düşmanlığımız sona erdi" başlığıyla gönderdiği mektupla bildirdiğini açıklamış.

İran ile düşmanlığın sona erdiğine çocukları bile inandıramaz Trump. Düşmanlık devam ediyor ve İran'a boyun eğdirip kölelik altına aldıkça bu düşmanlık devam edecek. Fakat, **mevcut savaşta ABD'nin, savaşın şimdiye kadar süren aşamasında yenildiği** de bir o kadar kesin. ABD ve siyonist İsrail'in İran'a karşı

savaşta yenildiklerini gazetemizin Editör köşesi yaklaşık bir ay önce, 8 Nisan 2026'da yazmıştı.

Trump, ABD Kongresi'ne gönderdiği mektupta "İran ile düşmanlığımız sona erdi" derken işte bu gerçeği itiraf ediyor. Şunu da eklemeli, **Trump Kongre'ye mektubu, savaşı "yasal kılıfa" uydurmak için yazmış değil; ama tersi doğru, "yasal kılıf"ı İran'dan kaçmak için kullanıyor.** Tekrar döner mi? Şimdiden bilemeyiz.

ABD, İran karşısında, siyonist İsrail'le birlikte resmen yenildi. Bu artık tartışma götürmez. ABD, Orta-doğu ve Körfez bölgesinde de yenildi. ABD, Suriye'deki son askeri üssünü boşalttı ve son askerini de çekti. Bağdat'taki en büyük askeri üssünü boşaltıp Ürdün'e taşıdı. Körfez ülkele-riindeki askeri üsleri yerle bir edilerek kullanılamaz hale getirildi. Irak'ta, çetelerin denetimine verdiği Suriye'de bile güvende değil. Lübnan'da, kukla Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a rağmen politikalarını hayata geçiremiyor; Hizbullah'ı tasfiye edemiyor; Lübnan halkına boyun eğdiremiyor. Siyonist İsrail, çıkardığı büyük gürültüye, sivil halka yönelik yaptığı katliamlara rağmen, ne Filistin halkına boyun eğdirebiliyor ne de Hizbullah'ı yenebiliyor.

ABD, Venezuela'da Başkan Maduro ve eşini kusursuz bir haydutluk örneği ile kaçırdı, ama hedeflerine ulaşamadı. Onun hedefi Başkan Maduro ve eşini kaçırmak değil, Bolivarçı iktidarı devirmek, kendine tam itaat içinde hareket edecek kukla bir yönetimi Venezuela'nın başına geçir-

mekti. **Bolivarcı iktidarı değiştiremedi.** Maduro'nun yerine hemen, Maduro çizgisinde bir yönetimi başa getirerek Venezuela devleti ABD'nin saldırısını boşa çıkardı. Yeni yönetiminin ABD saldırılarını püskürtüp zaman kazanmak için geri adım atması, bir takım tavizlerde bulunması bu gerçeği değiştirmez.

ABD'nin utanç verici Afganistan yenilgisini saymaya gerek görmüyoruz.

Şimdi bütün bu tabloya, bütün bu somut olgulara bakarak, ABD emperyalizminin bu yenilgiler serisi sonucu çökmekte olduğu düşünülebilir. Fakat gerçek bunun tam tersi. ABD, yenildiği için çöküyor; ABD emperyalizmi çöktüğü için yeniliyor. Sadece ABD de değil, emperyalist-kapitalist sistemin kendisi çöküyor. Haliyle, emperyalist devletler, genel bir eğilim olarak, bundan böyle girişecekleri bütün savaşlardan yenilgiyle ayrılacaklar.

Şunu da eklemeyen geçmek olmaz: Bütün bir toplumsal üretim biçimindeki çöküş emperyalist devletleri savaşlara başvurmaya zorunda bırakıyor ve yenilgilere yol açıyorsa -ki öyledir durum- **yenilgiler de yani sonuçlar da bu çöküş üzerinde derin bir etkide bulunarak, çöküşü hızlandırıp derinleştiren bir nedene dönüşüyorlar.** İran yenilgisinden sonra ABD ve siyonist İsrail'in çöküşünün hızlanacağından hiç bir kuşku duyulmamalı.

Çünkü kapitalizmin sonunu yaşıyoruz. Eski çağ bitiyor, yeni bir çağ başlıyor. Emperyalizm, tekelci kapitalizm çağı bitiyor, bu çağdan toplumsal devrimlerle sosyalizme geçiş çağına giriyoruz. Geçtiğimiz hafta muhtemelen NATO'nun dağılmasını önlemek için Washington'a koşan İngiltere Kralı Charles, "Bugün yeni bir çağdayız... Bu çağ birçok açıdan... 1991'deki dünyadan daha istikrarsız ve daha tehlikeli" diye açıklamış.

Doğrudur, ama eksik. Yeni bir çağa girilmiş ise eski çağ kapanıyor demektir; bunu söylemeyi ve eski çağın adını koymayı unutmamış. İkincisi, herkes kendi adına konuşur: Yeni çağ otuz beş yıl öncesinden daha istikrarsız ve daha tehlikeli ise, bu, dünya mali sermayesi, dünya burjuvazisi, emperyalist-kapitalist dünya için bir istikrarsızlık ve tehliktir.

Sadece ABD'nin değil, tüm emperyalist-kapitalist dünyanın yenilgiler serisini ve çöküşünü görmeye hazır olalım.

Tarihsel-toplumsal sistem olarak kapitalizmin sonuna; sosyalizmin yükseliş çağına tanık oluyoruz.

WAP Heyetine Kenya'da Gözaltı

12 Mayıs'ta Kenya'nın Nairobi kentinde Kenya askeri ve polisi, "Afrika-Fransa Zirvesi"ne karşı yürüyüş sırasında, Dünya Antiemperyalist Platform heyetini, şiddet kullanarak gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar arasında Güney Kore Halkın Demokrasi Partisi'nin eski temsilcisi Lee Sang-hun, Büyük Britanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist) temsilcisi Joti Brar, Yunanistan Devrimci Teori Grubu'nun kurucu üyesi Dimitris Patelis ve Güney Kore Halkın Demokrasi Partisi (PDP) Uluslararası İlişkiler Direktörü Song Dan-bi ve PDP'nin eski başkanı Sanghun Lee bulunmaktadır. Hepsi Dünya Antiemperyalist Platform heyetinin üyeleridir.

Dünya Antiemperyalist Platformu, Kenya Komünist Marksist Partisi ile

birlikte 9-10 Mayıs tarihlerinde 10. Uluslararası Emperyalizm Karşıtı Konferans ve Uluslararası Emperyalizm Karşıtı Kollokyum'a ev sahipliği yaptı. Heyet ayrıca 11 Mayıs'ta PASA tarafından düzenlenen Karşı Afrika-Fransa Zirvesi'ne de katıldı.

12 Mayıs'taki protesto yürüyüşü ve gösteri barışçıl bir şekilde gerçekleşti. Ancak Kenya asker ve polis güçleri göz yaşartıcı gaz kullandı ve uluslararası heyet üyelerini şiddetle gözaltına aldı. Polis ayrıca gazetecilerin kameralarına el koydu ve olay yerinde çekilmiş fotoğrafları sildi.

Nairobi'de düzenlenen protestolar nedeniyle 11 Mayıs günü Kenyalı 5 devrimci öğrenci gözaltına alınırken, 12 Mayıs'ta da 13 enternasyonal devrimci gözaltına alınmış oldu.

Emperyalist saldırganlık hız kesmiyor. Kenya'da Dünya Antiemperyalist Platformu'nun öncülüğünde düzenlenen Fransa-Afrika emperyalist zirvesine ("Afrika İleri") karşı Afrika halklarının örgütlediği antiemperyalist karşı-zirveye vahşi saldırı! 12 Mayıs öğle saatlerinde Kenya'nın faşist Ruto hükümetinin yetkilileri, Dünya Antiemperyalist Platformu heyetinin de yer aldığı göstericilere saldırı düzenledi. Dünya Antiemperyalist Platformu heyetinin üyelerini, PASAI temsilcilerini, Kenya Marksist Komünist Partisi yönetici ve üyelerini şiddet kullanarak gözaltına aldı. Büyük Britanya Komünist Partisi (CPGB-ML, Britanya) temsilcisi Joti Brar; Devrimci Teori Grubu'nun (Yunanistan) kurucu üyesi Dimitrios Patelis; Güney Kore Halkın Demokrasi Partisi (PDP) Uluslararası İlişkiler Direktörü Song Dan-bi ve PDP'nin eski başkanı Sanghun Lee; PASAI uluslararası heyeti ve Kenya Marksist Komünist Partisi (CPMK) üyeleri de dahil olmak üzere toplam 13 kişi gözaltına alındı.

Emperyalistlerin kukla faşist Ruto hükümeti eliyle düzenlediği bu saldırı, halkların ayağa kalkması karşısında bu emperyalist efendilerin uykularının nasıl kaçtığına ifadesidir. Dünya Antiemperyalist Platformu'nun etkinliklerinden nasıl korktuklarının göstergesidir. Ve en nihayetinde kendi güçsüzlüklerinin itirafıdır. Ruto rejimi, sadece ABD ile "NATO-dışı ittifak" sözleşmesi imzalamakla ve IMF ekonomik sistemine boyun eğmekle kalmıyor, aynı zamanda Fransız emperyalizmiyle askeri ve ekonomik iş birliği peşinde koşuyor. Emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda Kenya, bu faşist hükümet eliyle Afrika'nın karşı devrim üssü haline getirilmek isteniyor. Kenya küresel iç savaşın cephe ülkelerinden biri haline geliyor.

Ama boşuna! Bugün çökmekte olan emperyalizmdir. Uyguladıkları baskı, çaresizliklerinin sonucudur. Ve her baskı, her saldırganlık karşı hareketi doğurur ve besler. Kenya işçi ve emekçilerinin, Kenya komünistlerinin, Afrika halklarının direnişi büyüyecek, bu saldırganlıktan güçlenerek çıkacaklar. Faşizm yıkılacak, emperyalistler emekçilerin darbeleriyle Afrika'dan tümenden kovulacak.

*Tutuklanan Yoldaşlarımızı Derhal Serbest Bırakın
Dünya Antiemperyalist Platformu Heyetine Özgürlük!*

Mücadele Birliği Platformu
12 Mayıs 2026

Özgürlüğün Şafağı: Sahel'den Basra Körfezi'ne!

Kenya Nairobi'de, 11-12 Mayıs tarihleri arasında Komünist Parti Marksist-Kenya ve Afrika-Fransa Zirvesi Karşıtı Platform'un (PASAI) Zirvesi öncesi 9-10 Mayıs günleri düzenlenen Nairobi Uluslararası Anti Emperyalist Konferansı'na, Mücadele Birliği Platformu'nun gönderdiği bildiriyi paylaşıyoruz:

Yoldaşlar,
Ufka bakın. Güneş Afrika'nın üzerinde doğuyor, ancak topraklarımıza düşen gölgeler ağaçlarımızın ya da dağlarımızın gölgeleri değil. Bunlar, ömrünü uzatmaya çalışan bir canavarın, emperyalist kapitalist sistemin uzun, çarpık gölgeleri.

Tarih, bir olaylar dizisi değil, bir savaş alanıdır. Sınıf mücadelesinin savaş alanı. Bugün, tıpkı Afrika gibi, tüm dünya bir savaş alanıdır. Gerçekliğe sınıf mücadelesinin merceğinden bakmalıyız. Bir kez daha **Afrika'nın yağmalanma girişimine** tanık oluyoruz, ancak bu sefer mesele dünyayı yeniden bölüşmek değil; çürüyen küresel kapitalist sistemi ayakta tutmaktır. Basitçe söylemek gerekirse: bu, **küresel iç savaşın** Afrika cephesidir.

Bugün, **Fransa-Afrika Zirvesi** adlı bir "absürt tiyatro"ya tanık oluyoruz. Son zamanlardaki Fransa-Afrika Zirveleri, emperyalistlerin Afrika'yı yağmalama toplantılarından başka bir şey değildir. Bunu gerçek adıyla adlandıralım: bu bir işbirliği zirvesi değil; bir sırtlanlar konseyidir. Bu, halklara ve emekçilere karşı, yeni sömürgeci bir maskaralıktır. Bugün, Fransız ve ABD emperyalistleri Afrika'yı iliklerine kadar sömürüyor, sonra da artıkları "yardım" olarak geri veriyorlar. "Ortaklık" yalanını reddetmeliyiz. Parazit ile konak arasında

ortaklık olamaz. Ortası yoktur: ya halkın yanındasınız ya da emperyalist savaş makinesinin yanındasınız.

Sömürünün coğrafyası değişiyor, ama canavarın doğası aynı kalıyor. Emperyalistlerin pençelerinin Batı Afrika'nın geleneksel kalelerinden Doğu Afrika'nın stratejik koridorlarına doğru uzattıklarını görüyoruz. Neden? Çünkü Sahel'deki direniş, *Françafrique*'in temellerini sarsmıştır.

Fransa müzakereye gelmiyor; emir vermeye geliyor. Ancak ayaklarının altındaki zemin sarsılmakta. Mali'den Burkina Faso'ya kadar kitleler *CFA frangını* ve Fransız askerlerinin varlığını reddediyor. Bu yüzden bir **stratejik kayma** görüyoruz. Batı Afrika bir direniş ocağına dönüşürken, ABD ve Fransız emperyalistleri bakışlarını **Doğu Afrika'ya** çeviriyorlar.

Pan-Afrikanizmin devi Kwame Nkrumah, on yıllar önce şöyle demişti: "*Neokolonializmin sonucu, yabancı sermayenin dünyanın az gelişmiş bölgelerinin kalkınması için değil, sömürü için kullanılmasıdır.*"

Yoldaşlar,

Ölmekte olan eski dünyanın ayak dirediği ve yeni dünyanın barut dumanı içinde doğmak için mücadele ettiği bir kavşakta duruyoruz. Mesele "jeopolitik" değil. Mesele dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarıyla dünya burjuvazisi arasında küresel çapta süren sınıf savaşıdır. Sınıf mücade-

lesinden, bir **küresel iç savaştan** bahsediyoruz. Ukrayna'dan Sahel'e, Basra Körfezi'nden Karayip Denizi'ne kadar eski dünya ile doğmakta olan dünya arasındaki savaşların sürdüğü bir dünyadan bahsediyoruz.

Nairobi sokaklarından Tahran'ın meydan okuyan kulelerine kadar, toprağa düşenlerin kanıyla yazılıyor mesajlar: **Emperyalist-kapitalist sistemin güneşi batıyor! Bu bir dönemin sonu. Bu, emperyalist dünyanın çöküş sürecidir.**

Bugünün dünya haritasına bakın. Ne görüyorsunuz? Bir "yaralı canavar" görüyorsunuz. ABD ve Fransız emperyalizmi, aslında bir bütün olarak emperyalist dünya, artık yeryüzünün tartışmasız efendileri olmaktan çıkmıştır. Sahel'den -Mali, Burkina Faso ve Nijer'den- geri çekilmeleri bir "yeniden konumlanma" değildir. Bu bir yenilgidir! Afrika'nın ezilen, sömürülen halklarının tarihsel iradesi tarafından kovuluyorlar. Ancak kanlı hedeflerinden vazgeçmiş değiller. Mali'de dinci çeteleri kullanarak nasıl vahşi katliamlar gerçekleştirdiklerine hepimiz tanık oluyoruz.

Unutmayın, yoldaşlar, yaralı bir canavar en tehlikeli olanıdır. İşte bu yüzden İran'a karşı saldırganlığın tırmandığını görüyoruz. Batı Asya'daki Siyonist-emperyalist saldırganlık, ölmekte olan bir imparatorluğun gücünü pekiştirmek için yaptığı çaresiz bir

girişimdir. Tıpkı Afrika kıtasını kendi özel mülklerine çevirmeye çalıştıkları gibi, Basra Körfezi'ni de emperyalist-Siyonist canavarların özel gölü haline getirmek istiyorlar.

İran işçi sınıfı ve emekçi halklarının emperyalist kuşatmaya karşı mücadelesi, IMF'nin dayattığı açlıkla mücadele eden Kenyalı işçilerin, Latin Amerika'nın emekçi halklarının veya Güney Kore işçilerinin mücadelesi ile bir ve aynıdır.

"Halk fikirler için, kimsenin kafasındaki şeyler için savaşıyor. Maddi kazanımlar elde etmek, daha iyi ve barış içinde yaşamak için savaşıyor" diyordu Amilcar Cabral.

"Yaşamları iyileştirmek"ten bahsettiğimizde, **varlığımız üzerindeki egemenlikten** bahsediyoruz. Tıpkı emperyalistleri kovmuş olan Sahel'deki devrimci hükümetlerin, emekçi halkın maddi yaşamını iyileştirmek için attığı adımlar gibi.

Afrikalı halkların uğruna mücadele ettiği maddi kazanımlar somuttur:

Toprak ve Ekmek: Toprakların, emperyalist tarım tekellerinden alınıp, bu toprağı işleyenlere radikal bir şekilde yeniden dağıtılması. Thomas Sankara'nın bize hatırlattığı gibi: "*Sizi kim besliyorsa, sizi o kontrol eder.*" Halklar, kendilerine ait olan yer fıstığı, tahıl ve su için mücadele ediyor.

Endüstriyel Egemenlik: "Sömürgeci" modelin sonu. Artık hammaddelerimizi üç kuruşa ihraç edip, pahalı makineler olarak geri satın almayacağız. Afrika topraklarında Afrika kaynaklarını işleyen, işçilerin sahip olduğu fabrikalar için mücadele ediyoruz.

Yaşamın Metalaşmasından Kurtulma: Eğitim, barınma ve sağlık hizmetleri piyasanın dışına çıkarılmadır. Hasta bir işçi, zincirlenmiş bir işçidir.

Biliyoruz ki bu henüz bir kurtuluş değil, ancak dünyayı temellerinden sarsacak bir uyanıştır bu.

Bu uyanışı engellemek için, "Yaralı Canavar" sofistike bir cephanelik kullanıyor. Sadece mermi kullanmıyorlar; kitle imha silahı olarak **Borç'u** kullanıyorlar. Thomas Sankara şöyle derken haklıydı: "*Borç, Afrika'nın ustaca yeniden fethedilmesidir.*" IMF ve Dünya Bankası, bütçelerimizi dikte etmek, sübvansiyonlarımızı kesmek ve onurumuzu metalaştırmak için başkentlerimize at süren modern süvarilerdir.

Kıtanın batısında CFA Frangı'nı, doğusunda ise dolarizasyonu kullanarak, emek gücümüzün merkez

bankaları için bir sağmal inekten başka bir şey olmamasını sağlıyorlar. Finansal zincirler yetmediğinde, "terörle mücadele" kisvesi altında AFRICOM'u devreye sokuyorlar.

Nkrumah'ın bir zamanlar dediği gibi, "*Yeni sömürgeciliğin özü, ona tabi olan devletin teoride bağımsız olmasıdır... Gerçekte ise ekonomik sistemi ve dolayısıyla siyasi politikası dışarıdan yönlendirilmektedir!*" Yeni sömürgecilik sistemini tamamen ortadan kaldırmalıyız!

Yoldaşlar,
Söylediğimiz gibi emperyalistler bakışlarını ve güçlerini Doğu Afrika'ya kaydırıyorlar.

Kenya'ya yakından bakın. Emperyalistler burayı Doğu Afrika'daki "Ana Üs" olarak belirlemişlerdir; bir neoliberal laboratuvar ve bölgesel bir karakol. Ancak Nairobi'de ortalık yanyanıyor.

Mevcut rejim, Kenya'yı bir borç kölesine dönüştürmüş, Wall Street'e faiz ödemek için yoksulların nefesini vergilendirirken, ülkeyi Pentagon'un emirlerini yerine getirmek üzere bir "NATO Dışı Müttefik" olarak konumlandırmıştır.

Ancak Kenya'nın gençleri bu gerçeği görüyorlar. Onlar sadece bir maliye tasarısına karşı mücadele etmiyorlar; yeni sömürgeciliğin kendisine karşı mücadele ediyorlar.

Kenya artık Batı için "istikrarlı" bir karakol değil; **Küresel İç Savaş'ın** bir cephesi haline geliyor. Nairobi sokaklarındaki direniş, Vietnam ormanlarındaki ve İran dağlarındaki direnişin yankısıdır.

Düşman aynı, sistem aynı; öyleyse direnişimiz de birleşik olmalı!

Yoldaş Samora Machel'in sözlerini hatırlayın: "*Uluslararası dayanışma*

bir hayırseverlik eylemi değildir: Aynı hedefe doğru farklı cephelerde savaşan müttefikler arasındaki bir birlik eylemidir." **Bu hedef, emperyalist-kapitalist sistemin tamamen yok edilmesidir.**

Görevlerimiz açıktır:

Tüm emperyalistlere olan borçların koşulsuz olarak iptal edilmesini talep etmeliyiz. **Sankara'nın** cesurca belirttiği gibi: "*Borç geri ödenemez, çünkü her şeyden önce, ödeme yapmazsak borç verenler ölmez. Ama ödeme yaparsak, biz ölürüz.*"

Afrika topraklarındaki her Fransız, ABD ve İngiliz üssü boğazımıza dayalı bir hançerdir. Sahel'den çekilmenin ardından Cibuti, Kenya ve kıtamızın her bir köşesinden de çekilme gelmelidir.

Sahel'den Basra Körfezi'ne kadar birleşik bir devrimci cepheye doğru ilerlemeliyiz. Mücadelemiz tektir. Mombasa'daki işçi, Kolwezi'deki madenci ve Tahran'daki öğrenci, aynı canavara karşı silah arkadaşlarıdır.

Yeni sömürgeci devlet aygıtını, işçilerin ve köylülerin taban konseyleriyle değiştirmeliyiz. Kapitalist devleti "yönetmek" istemiyoruz; onu yıkmak istiyoruz. Halk iktidarını kurmalıyız!

Amilcar Cabral'ın bize öğrettiği gibi: "*Yalan söylemeyin, kolay zaferler ilan etmeyin.*" Yol uzun ve kanlı, ama "Sırtlanlar Konseyi" dönemi sona eriyor.

Güneş artık sömürücüler için doğmuyor; ayağa kalkmaya karar vermiş "yeryüzünün lanetlileri" için doğuyor.

Kahrolsun Emperyalizm!
Kahrolsun Yeni Sömürgecilik ve İşbirlikçiler!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Şimdi Devrim Zamanı!

Gençlik Antifaşist Mücadeleyi Büyütmelidir

6 Mayıs günü, ODTÜ Bahar Şenliği'nde bir grup faşist, provokasyon girişiminde bulunmuş, ardından sosyal medya üzerinden "bayrağa saldırdılar" şeklinde provokasyona devam etmişlerdi.

Bu yaşananlar üzerine sosyal medya üzerinden bir açıklama yayınlayan Devrimci Öğrenci Birliği, süreci şöyle özetledi:

"Provokasyon girişimi yoldaşlarımız ve devrimci öğrenciler tarafından engellendi. Alandan çıkarıldıktan sonra da provokasyona devam eden çeteler, çeşitli yalanlar ile devrimci öğrencileri suçladı. Şenlik öncesi, İlkey Akkaya'yı sahneye çıkartmamanın planını yapan bu grupların konuşmaları zaten ifşalanmıştı. Dayanışmanın ve devrimci iradenin simgelerinden biri haline gelmiş Devrim Stadyumu'nda İlkey Akkaya'ya yönelik 'sahneye çıkarmama' planları boşa düşen faşistler, bu sefer de stadyumdan yuhalamalar ve sloganlar ile saldırmayı denediler. Saldırılarından sahneden 'Amed Şehrim Benim' ezgisini duyar duymaz başlatmaları da, bunun en büyük göstergelerinden biridir. Büyük bir faşist güruhun alandan çıkarılmasının ardından, küçük gruplar halinde veya münferit tutumlarla provokasyon sürdürülmeye çalışılsa da, buna ilerici ve devrimci gençlik tarafından geçit verilmemiş, şenlik her zaman olduğu gibi yine devrimciler tarafından örülmüş ve her şeye rağmen sürdürülmüştür."

Bu provokasyon, sosyal medyada da yanıltıcı ve çarpıtıcı açıklamalarla Bahar şenliğini provoke etmeye yönelik saldırı kampanyasıyla devam etti. Olay medyada "Türk bayrağına yapılan bir saldırı" olarak yansıtılsa da, bu olayın planlı bir provokasyon olduğu ve bayrağın burada yalnızca

bu provokasyonu meşrulaştırma aracı olduğu görülüyor.

DÖB açıklamasında "Bütün faşist saldırıların ve provokasyon girişimlerinin ardında Türk bayrağının olmasına, geçmişten bugüne bu bayrak kullanılarak provokasyonların devam ettirilmesine hiçbir devrimci öğrenci şaşırmamalıdır. Bu topraklarda Kürt halkına, alevilere ve ezilen tüm kesimlere yönelik saldırıda göndere çekilen bu bayrağın; çeteler tarafından provokasyonlarını aklama aracı olarak kullanılması şaşırtıcı değildir. Okullarımızdaki sivil çetelerin, faşizme ve faşistlere karşı verilen her anti-faşist mücadelede ellerine alıp geldikleri bayrağı kullanarak kendilerini sosyal medyada da devam ettirdikleri aklama/haklı gösterme pratikleri, ODTÜ'de boşa düşürülmüştür. Faşizm hangi bayrak ve temsiliyetin altında gelirse gelsin, faşizme karşı

mücadelemizi sürdüreceğiz." diyerek, faşizmin kampüslerde yükselen ilerici-devrimci mücadelenin önünü kesmek için sivil faşist çeteleri kullandığını, bu çeteler ve ÖGB'ler devrimci ve ilerici öğrenci gençliği yıldırarak, boyun eğdirmek istediklerini söyledi.

Açıklama, "Deniz Gezmişlerin ölümsüzleşmesinin yıldönümünde Denizlerin, Sinanların, Vefaların okuluna yapılan bu saldırının boşa düşürülmesinin ardından; Denizlerin yoldaşlarının, Devrimci Öğrenci Birliği'nin hedef gösterilmesi tesadüf değildir. Bizler tarihsel bir sorumluluk olarak, faşist provokasyonlara ve saldırılara bir kez daha gerektiği şekilde cevap verdik. Üniversitelerimizde ilerici/devrimci öğrencilere yönelik saldırılara, ezilen ulus ve inançlara yönelik yapılan her saldırıya karşı devrimci öğrenciler anti-faşist saflara!" denilerek sonlandı.

